

φοδελτίων, καὶ ἡ θέλησις τοῦ λαοῦ ἐξήρχετο ἐκ τῆς κάλπης ἀγνῆ, ἀναλόγως τῆς ἀγνότητος τῶν χειρῶν τῶν ἐπιτετραμμένων τὴν διαλογὴν, καὶ οὕτω ἡ ἀγάπη τῶν ἐκλογέων ἐναποτιθεμένη ἐπὶ μικροῦ φύλλου χάρτου ἐντὸς τῆς κάλπης, ἐπνίγητο ἐκεῖ ἐξ ἀσφυξίας, ἂν μὴ ἤρχετο εἰς βοήθειάν τῆς ἡ ἀγάπη τῶν ψηφολεπτῶν. Μὴ ἀπολαύων λοιπὸν τῆς εὐνοίας τῶν τελευταίων τούτων ὁ Γούδας, ἔμεινε ἐξω τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως.

Ὁ μετέπειτα βίος τοῦ εἶναι σειρὰ ἀποτυχῶν εἰς διαφόρους ἰδιωτικὰς ἐπιχειρήσεις εἰς ἃς ἐπεδόθη· διότι παρ' ἡμῖν, ὅπου ὅλοι οἱ Ἕλληνες φρονοῦσιν ὅτι δὲν εἶναι ἴσοι ἐνώπιον τοῦ νόμου ὅταν δὲν εἶναι ἴσοι καὶ ἐνώπιον προϋπολογισμοῦ τοῦ Κράτους, καὶ ὅπου ἡ καθ' ἑσπέραν παρουσία εἰς τὰς πολιτικὰς αἰθούσας, μικραὶ τινες ἀφροσιώσεις, μία διατριβὴ, ἕν ἀρθρίδιον, ὀλίγα ἀσήμενται ἐκδουλεύσεις καὶ ἀρκεταὶ ταπεινώσεις ἀποτελοῦσιν ἀναφαίρετον τίτλον δι' ὅποιανδὴ πότε δημοσίαν θέσιν ἢ τιμητικὸν ἀξίωμα, ὁ Γούδας ἀπέτελε μίαν τῶν σπανίων ἐξαιρέσεων μὴ ἀνερχόμενος ὅλην ταύτην τὴν σειρὰν τοῦ μαρτυρίου, ὅπως καρπωθῆ ἐδάφιόν τι τοῦ προϋπολογισμοῦ, ἢ κοσμήσῃ τὴν κομβιοδόχην του διὰ κυανολεύκου ταινίας.

Ἄλλὰ καὶ ὡς ἰδιώτης εἰς οὐδεμίαν περίστασιν τῆς πατρίδος ἔπαυσε τὰ καλὰ συμβουλευῶν διὰ τῆς δημοσιότητος, διὸ καὶ ὅτε κατὰ τὴν Κρητικὴν ἐπανάστασιν διέτριβεν ἐν Κωνσταντινουπόλει, μὲν ἐσώθη ὑπὸ τὴν σκέπην τοῦ Ἰγνατίου, ὁ ἀρχαῖος ὀπαδὸς τοῦ ἐν Ἀθήναις ῥωσικοῦ κόμματος, ὀνομασθεὶς ὑπ' ἐκείνου ἰατρὸς τῆς πρεσβείας καὶ φυγαδευθεὶς εἶτα, τῆς τουρκικῆς ἀρχῆς μετ' ἐπιμονῆς διωκούσης τὸν συγγραφεὰ τοῦ δημοσιεύματος *Ἀνατολὴ καὶ Δύσις*.

Ἐκτοτε ὅλη ἡ δραστηριότης καὶ ἡ ἀκατάσχετος φιλοπονία του συνεκεντρώθησαν εἰς τὴν συγγραφήν τῶν *Παραλλήλων Βίων*, ὧν ἐξέδωκε μὲν ὀκτὼ τόμους ὀγκώδεις, κατέλιπε δὲ ἄλλους τέσσαρας ἀνεκδότους. Εἶχε λατρεύσει τοσοῦτον τὸν ἀγῶνα τοῦ 1821, ὥστε περισυνήγαγε πᾶσαν περὶ αὐτοῦ λεπτομέρειαν καὶ τὴν ἐναπέθηκεν εἰς τοὺς βίους τούτους τῶν διαπρῶντων ἐν αὐτῷ ἀνδρῶν, φρονῶν, ὅτι ἡ ἀπεικόνισις τῶν μεγάλων πράξεων τῶν ἡμιθέων ἐκείνων ἤθελε φρονηματοῖσι πρὸς μεγάλα καὶ ἡμᾶς τοὺς ἐπιγιγνομένους. Ἡ ἐργασία του αὕτη θὰ ἐπισύρῃ τὴν ἐγγνωμοσύνην του μετὰ ἕτη μέλλοντος νὰ συγγραφή τὴν νεωτέραν ἱστορίαν τῆς Ἑλλάδος.

Ἐζῆσε, πρὸς ἕνα σκοπὸν μέχρι τέλους τοῦ βίου του ἀφιερῶν τὰς συμβουλὰς καὶ ἐνεργείας του, ἕνα πόθον τρέφων ἐν τῇ καρδίᾳ καὶ μίαν ἐλπίδα βαυκαλιζῶν ἐν τῇ διανοίᾳ του· νὰ ἴδῃ τὴν *Ἑλλάδα μεγάλην καὶ ἐλευθέραν πᾶσαν*. Καὶ ὅταν μέχρις ἐκπνοῆς ὠμίλει περὶ τοῦ προσφιλοῦς αὐτῷ ὄνειρου, εἰς τὸν σπινθηρίζοντα ὀφθαλμόν του διεχύνετο παράδοξος λάμψις. Ἄλλ' ἀπέθανε πρὶν οἱ

πόθοι αὐτοῦ πληρωθῶσι, συμπαρασύρας τὸ παράπονον του εἰς τὸν τάφον του. Ἀπέθανε σχεδὸν λησμονημένος ὁ φιλόπατρις ἀνὴρ, περὶ οὗ δύναται τις νὰ εἴπῃ, ὅτι ὄνειρευθεὶς νῆαν ἐθνικὴν ἐποχὴν μεγαλουργόν, καὶ ποθῶν νὰ ἴδῃ ταύτην τελείως πραγματοποιημένην, ἠγάλλωσεν τὸν βίον ἀφροσιούμενος καὶ προτρέπων εἰς ἔργα μεγάλα. Ρ.

ΕΚΟΥΣΙΟΙ ΠΑΡΑΜΟΡΦΩΣΕΙΣ

τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος.

Εἰς τὸν ἀνθρώπον ἐδωρήσατο ἡ φύσις ἐντελέστατον σῶμα· συμμετρία ἐν τῇ ἐξωτερικῇ μορφῇ καὶ ἀρμονικὴ ἀνάπτυξις τῶν ἐσωτερικῶν ὀργάνων ἀπαντῶσι παρ' αὐτῷ πολλῶ μᾶλλον ἢ παρὰ τοῖς λοιποῖς ζώοις. Ἐὰν τὸ ἀνθρώπινον σῶμα εἶνε καλῶς ὀργανωμένον, καὶ ἐὰν ἀφίκετο ἀνεύσπουδαίας διαταράξεως εἰς τὴν ἐντελῆ αὐτοῦ ἀνάπτυξιν, περιέχει τόσον δυνάμειος ὥστε νὰ ἀνθίσταται εἰς πλείστας ἐπιβλαβεῖς ἐπιανεργείας τῆς φύσεως.

Παραδόξως ὅμως ἐνυπάρχει εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος ἰδιόρρυθμός τις τάσις πρὸς βελτιώσιν τῶν ὑπὸ τῆς φύσεως αὐτῷ δοθέντων ὠραίων χρωμάτων καὶ μορφῶν, καὶ ἀντικατάστασιν τούτων διὰ διαφορῶν μέσων. Πλείστας τῶν παραλλαγῶν τούτων, πρὸ πάντων ὅ,τι ἀφορᾷ εἰς μέλη τινὰ τοῦ σώματος, ἐπιδιώκει μετὰ τοσαύτης ἐπιμονῆς καὶ τηλικαύτης ἐντάσεως, ὥστε δι' αὐτῶν ἐπιφέρει τὴν διὰ παντός τοῦ βίου κάκωσιν τῆς ὑγείας του, τοῦ ὑψίστου τούτου ἀγαθοῦ. Ἐπι παντός μέλους τοῦ σώματος ἐπεχείρησεν ὁ μεμφίμοιρος ἀνθρώπος παραλλαγᾶς· οὐδεμίαν χώρα τοῦ σώματος ἔμεινε τῶν προσβολῶν αὐτοῦ ἀπληλαγμένη· ἀπὸ τοῦ χρώματος τοῦ δέρματος ἀρχόμενος τὰς βεβηλώσεις αὐτοῦ βαίνει ἐπὶ τὴν κεφαλὴν, θώρακα, χεῖρας καὶ πόδας.

Α'. Παραμορφώσεις τοῦ δέρματος.

Ἡ εἰς ἐκάστην ἀνθρωπίνην φυλὴν ἰδίᾳ μονότονος χροιά φαίνεται εἰς τὸν ἀνθρώπον ἀδικία, μὴ δυνάμενον ἀνεύσθηματος φθόνου νὰ βλέπῃ περὶ αὐτὸν τὰ ὠραῖα χρώματα τῶν λεπτῶν τῶν ἐρπετῶν, τὸ ποικιλόχρονον πτέρωμα τῶν πτηνῶν, καὶ τὰ κομψὰ σχήματα τῶν δόρων πλείστων μαστοφόρων. Ὅπως κατὰ τοῦτο μὴ ὑπερακοντίσεται, καὶ ὅπως ἀναπληρώσῃ τὴν ἔλλειψίν του, προσφεύγει εἰς χρωματιστικὰ μέσα παντοῖου εἶδους καὶ καταποιικίλλει τὸ δέρμα του διὰ λαμπρῶν γραμμῶν καὶ ἀπειροκάλων σχημάτων. Οὕτω οἱ Ἰνδοὶ τῆς βορείου Ἀμερικῆς, μεταβαίνοντες εἰς τὸν χορὸν ἐπιχρωνοῦσι τὸ πλεῖστον τοῦ σώματός των διὰ τῆς ἐρυθρᾶς ὤχρας, δαπανῶντες πρὸς τοῦτο τέσσαρας μέχρις ἑξ ὥρας. Ἐν Ἀφρικῇ οἱ ἰθαγενεῖς ἐπιχρίουσι τὸ δέρμα τοῦ ὅλου σώματος αὐτῶν διὰ βουτύρου, ὅπως γείνωσιν ὅσον τὸ δυνατόν στιλπνότεροι, αἱ δὲ γυναῖκες καὶ αἱ νεάνιδες αὐτῶν στολιζοῦσι τὰς παρεΐας, ἵνα καὶ τρίχας δι' ἐρυθρῶν χρωμάτων, εἰς ἃ πρὸς ἐντε-

λεστέραν διατήρησιν βούτυρον ἐπιπροστίθεται. Αἱ αἰθίοπες τῶν ὀχθῶν τῆς Sierra Leone φέρουσι κυανᾶς, λευκάς καὶ ἐρυθράς γραμμὰς εἰς τὸ πρόσωπον καὶ τὰ μὴ ὑπὸ ἐνδυμάτων κεκαλυμμένα μῆλη τοῦ σώματος. Οἱ Spix καὶ Martins διηγοῦνται ὅτι οἱ ἰθαγενεῖς τῶν δασῶν τῆς Tabatinga ἐπιχρωνοῦσιν μόνον τὸ μέτωπον μὲ ἐρυθρὰ καὶ μέλανα χρώματα, τοῦτο δὲ διότι τὰ λοιπὰ μέρη τοῦ προσώπου εἰσι τέτρημένα καὶ μὲ ἀκάνθας καὶ πετὰ ἐστολισμένα.

Παρὰ πᾶσιν ἔτι τοῖς ἀσιατικοῖς λαοῖς ἡ χρῶσις τοῦ σώματος εἶνε ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων ἐν χρήσει, ὡς καὶ ἐν Neuseeland καὶ ἐπὶ τῶν Νήσῳ τῆς Γιλίας. Ἐνῶ οἱ λαοὶ τῶν ζωνῶν τούτων συνήθως τὸ δῆμα αὐτῶν ποικίλοις χρώμασι ἐπιχρωνοῦσιν. Οἱ Ὀττεντότται μεταχειρίζονται πρὸς καλλωπισμὸν τὸν ξανθὸν χυμὸν εὐώδους φυτοῦ. Οἱ κάτοικοι τῆς Ἰαπωνίας παρασκευάζουσιν ἐρυθρὰ, πράσινα καὶ κυανᾶ χρώματα, ὅπως τὰ χεῖλη καὶ ἄλλα τοῦ σώματος μέρη διὰ γραμμῶν καὶ σχημάτων ὠραῖωσιν. Ἐν Αὐστραλίᾳ οἱ ἰθαγενεῖς μεταχειρίζονται ὦχραν, τίτανον καὶ ἄνθρακα, ὅπως δι' αὐτῶν χρωματίσωσι τὸ πρόσωπον καὶ τὰς τρίχας, ἐν δὲ ἐπίσημοις περιπτώσεσι καὶ τὰ λοιπὰ μέρη τοῦ σώματος.

Διὰ τοῦ διαφόρου τρόπου τῆς χρώσεως τοῦ σώματος ἐκδηλοῦται κατὰ τὸν Tiedemann οὐχὶ μόνον ἡ διαφορὰ τῶν τάξεων, ἀλλὰ καὶ τὸ ἔλαττον γεγονός δι' ὃν αὕτη γίγνεται λόγου χάριν, αὕτη παραλλάσσει ἐκάστοτε προκειμένου περὶ χροῦ, ἀγῶνος, θλιβερῶν ἢ χαροποιῶν γεγονότων.

Περὶ τῶν ματαιοδόξων Αἰγυπτίων γυναικῶν γιγνώσκωμεν ἤδη ὅτι αὐταὶ εἶχον τὸ ἔθος νὰ ἐπιπάσσωσι ὄφρυς καὶ βλέφαρα διὰ μελαίνης κόνης ὅπως οἱ ὀφθαλμοὶ των λάθωσι ζωροτέραν ἔκφρασιν, ἔθος ὅπερ, ὡς φαίνεται, σήμερον διατηρεῖται μόνον παρὰ τοῖς ἡμετέροις ἠθοποιοῖς.

Οὐχ ἦττον ἐν χρήσει ἦτο τὸ ψιμμυθιοῦσθαι παρὰ ταῖς Ἑλληνίσι, Ῥωμαίαις καὶ Γερμανίσι. Τοῦτο ἐξάγομεν ἐκ χωρίου τινὸς τῆς Λυσιζράτης τοῦ Ἀριστοφάνους, ἐν ᾧ ἡ Καλονίκη ὀμιλεῖ οὐ μόνον περὶ ψιμμυθίων, ἀλλὰ καὶ ἐπισυρομένων ἐσθῆτων καὶ ὑποδημάτων τοῦ συροῦ. Ἐκ τοῦ ἀρχαιοτάτου τῶν ἔθιμων τούτων δυνάμεθα μάλιστα νὰ συμπεράνωμεν ὅτι οἱ μέχρις ὥρας χρῆσις τῶν τριῶν τούτων τοῦ καλλωπισμοῦ εἰδῶν εἶνε τὸ πρῶτον κληρονομηθεῖσαν ἕξωθεν.

Ἡ ἐπὶ βραχὺ διατήρησις τῶν χρωστικῶν ὑλῶν, τῶν ἐπὶ τοῦ δῆματος ἐπιχρωνομένων, ἦτο πιθανώτατον ἡ αἰτία τῶν ἀποπειρῶν ὅπως εἰσαγάγωσι ἐρυθρὰ, κυανᾶ καὶ ἄλλα καλλωπιστικά μέσα εἰς αὐτὸ τὸ δῆμα. Καὶ τοῦτο ἐπέτυχε. Τὸ δῆμα διορύσσεται διὰ μεταλλικῆς βελόνης, ἢ, ἐν ἐλλείψει ταύτης, δι' ὀστρέου, αἰχμηροῦ ὀστοῦ πτηνοῦ, ἀκάνθης φυτοῦ, ἢ ἀκάνθης ἰχθύος, καὶ μετὰ τοῦτο τὰ πεπληγωμένα μέρη ἐντρίβονται μὲ χρωστικὰς οὐσίας ἐν διαλύσει.

αὐταὶ εἰσχωροῦσιν εἰς τὰ βαθύτερα τοῦ δῆματος στρώματα, ὅπου ὀλίγιστα παραλασσόμενα ἐμμένουσι καθ' ὅλον τὸν βίον. Ἡ ἐπώδυνος αὕτη ἐγγχείρισις ὀνομάζεται τὸ στίζειν (tattuiren). Ἐκπαλαὶ εἶνε θαυμαστὸν τὸ ποικίλον καὶ τὸ ἀφθονὸν τῶν εἰκόνων ἐπὶ τοῦ δῆματος· αἱ ἠρωϊκαὶ πράξεις ὡς καὶ αἱ τῶν κοινωνικῶν τάξεων διαφοραὶ καθορῶνται ἐν τοῖς διαφόροις σχήμασιν. Ἐν Ἰνδία ἀρχεται τὸ στίζειν ἐν τῷ ὀγδῶφ ἔτει τῆς ἡλικίας καὶ ἐξακολουθεῖ μέχρι τοῦ τεσσαρακοστοῦ. Τὰ σχήματα ἅτινα παράγονται παριστάνουσι ἀραβικοὺς ἀριθμοὺς, λέοντας, τίγρεις, μυθώδη πτηνὰ καὶ δαίμονας. Εἰς τὰς γυναῖκας δὲν ἐπιτρέπεται τὸ στίζειν ἐν τοσούτῃ ἐντάσει ἐν ὄσῃ εἰς τοὺς ἄνδρας· πρὸς τοῦτοις ἐπιβάλλονται αὐταῖς ὠρισμένα τοῦ σώματος μέρη. Οἱ ἰθαγενεῖς τῆς βορείου καὶ νοτίου Ἀμερικῆς μεταχειρίζονται τέσσερας διαφόρους χρωστικὰς ὑλὰς ἢτοι μέλαιναν, κυανῆν, ἐρυθρὰν καὶ κιτρίνην. Βεκτὸς τῶν εἰκόνων τῶν φυτῶν, ἐρπετῶν καὶ πτηνῶν, παρίστανται αἱ περιέργοι μορφαὶ τῶν φυλάκων αὐτῶν ἀγγέλων. Οὕτω π. χ. ἐπὶ τοῦ σώματος γέροντος μαχητοῦ παρουσιάζεται συμβολικοῖς σχήμασιν ἅπας ὁ βίος αὐτοῦ. Παρὰ τοῖς Ἑσκιμῶσι στολίζουσιν αἱ μητέρες τὰς θυγατέρας αὐτῶν ἐν νεαρᾷ ἡλικίᾳ δι' ἐστιγμένων σχημάτων κατὰ τὸ μέτωπον, τὰς σιαγῶνας, τὸ στόμα καὶ τὰς χεῖρας. Ἐν τῇ μεσημβρινῇ Ἀφρικῇ τὸ στίζειν εἶνε λίαν ἐν χρήσει παρὰ τοῖς ἰθαγενεῖσι. Σχεδὸν ὅλα τὰ μῆλη τοῦ σώματος ἀπὸ τοῦ μετώπου μέχρι τῶν ποδῶν ἔχουσι διαφόρους μορφάς.

Καὶ παρ' ἡμῶν τὸ ἔθιμον τοῦτο δὲν εἶνε ἔκτακτον· οἱ ἡμέτεροι ἐργάται καὶ στρατιῶται φέρουσιν εἰκόνας, ὀνόματα καὶ ἡμερομηνίας κατὰ τὸ στῆθος καὶ τοὺς βραχίονας, ἃς παρήγαγον διὰ τρήσεων καὶ ἐντρίψεων κυανῶν καὶ ἐρυθρῶν χρωμάτων. Τινὲς τῶν πρὸς τὸ στίζειν καταλλήλων χρωματιστικῶν ὑλῶν, ὡς φαίνεται, δὲν ἐπιφέρουσι διαπρεπῆ τινα ἐπενέργειαν καὶ ἕνεκα τούτου οἱ κάτοικοι τῆς νέας Ὀλλανδίας, οἱ Ἀφρικανοὶ καὶ οἱ νότιοι Ἀμερικανοὶ ἐπενεργοῦσι οὐλὰς τοῦ δῆματος ἐν τῇ παιδικῇ ἡλικίᾳ, σκοποῦντες ὅπως ἐν αὐταῖς φέρουσιν ἀλλόκοτα καὶ διακριτικὰ σημεῖα. Οἱ Αἰθίοπες τῆς Μοζαμβικῆς κοσμοῦσι τὸ πρόσωπον διὰ διαφορῶν, ἀλλὰ καθ' ὠρισμένην διεύθυνσιν αἱ μορφῶν, τομῶν, αἵτινες παρὰ ταῖς διαφορὰς φυλάς κατὰ τὴν τάξιν διαφέρουσιν. Ἐνῶ ἀφ' ἑνὸς οἱ Dunkas ἐπιφέρουσι τὰς οὐλὰς ταύτας ἐπὶ πολλῶν μερῶν τοῦ σώματος, ἀφ' ἑτέρου οἱ Μάκουες περιορίζουσι ταῦτα εἰς τὸ μέτωπον, ῥίνα καὶ σιαγόνα, ἐκείθεν αὐτὰς φέροντες ἐπὶ τοῦ ὅλου προσώπου. Φυλαί τινες ἐν Ἀφρικῇ καὶ ἰθαγενεῖς τῆς Αὐστραλίας διὰ μεγάλων τραυμάτων γενομένων δι' ὀστρέων κατὰ τὸ δῆμα τοῦ θώρακος καὶ τῆς κοιλίας, κατορθοῦσι νὰ σχηματίσωσι τρεῖς μεγάλας οὐλὰς, αἵτινες

ἄμα ἀποτελεσθῆ ἡ ἴασις, ὑφῶνται ἐν εἴδει ἀναγλύφου, οἱ δὲ Ἀτιμβόκα ἐν Ἀφρική διὰ παρατεταμένον ὡσαύτως πληγῶν ἐπιφέρουσι τὸν σηματοποιησὶν μικρῶν ὄγκων ἐπὶ τοῦ προσώπου, ὥστε φαίνονται οἰσινεῖ δι' ἀκροχορδῶν καὶ ἰόνθων. Αἱ νεάνιδες ἀποκτῶσι διὰ τούτου ὄψιν δυσειδιστάτην καὶ γραίαις ἰδίαν. Εἰς τὰ δάση τῆς Ταβντίγγα ἐν νοτίῳ Ἀμερικῆ, ἐπιφέρουσιν οἱ ἄνδρες πρὸς ἀπόδειξιν τῆς δυνάμεως καὶ τῆς ἐφ' αὐτῶν ἰσχύος βαθείας τομάς ἐν τοῖς βραχίοις. Ἐπίσης ὅπως κἀναστήσωσι δυσχερεστέρην τὴν κλοπὴν τῶν παιδῶν οἱ ἐν Μέκκα ἐπενεργοῦσι τρεῖς μακρὰς οὐλὰς κατὰ τὰς παρεῖας καὶ τοὺς κροτάφους.

Ἐν Μονάχῳ.

ADIKENNAS.

Τιχηνητὴ κατασκευὴ ἀληθῶν

ADAMANTON

Ὁ ἀδάμας ὀφείλει εἰς τὰς φυσικὰς αὐτοῦ ἰδιότητας τὴν ἀπὸ τῶν παναρχαίων χρόνων ἐν τῇ κοσμητικῇ χρῆσιν αὐτοῦ. Τὸ ἰδιοφυὲς καὶ ἡ κερυσταλλωμένη μορφή παρέχουσιν αὐτῷ τὸ πλεονέκτημα τῆς μοναδικῆς τοῦ φωτός διαθλάσεως· ἡ δὲ σπάνις κατέστησεν αὐτὸν τὸ πολυτιμώτατον πρὸς κόσμον ἀντικείμενον.

Ἡ χημικὴ αὐτοῦ σύστασις ἦτον ἄγνωστος μέχρι τοῦ 1770. Κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἐθεωρήθη ὁ ἀδάμας ὡς σῶμα παρόμοιον τῷ χάλικι. Ὁ Bergman, διάσημος τῆς ἐποχῆς ἐκείνης χημικός, ἐρευνήσας καὶ μὴ εὐρῶν ἐν αὐτῷ τὰ συστατικά τοῦ χάλικος, ἐδέχθη ὡς κύριον αὐτοῦ συστατικὸν οὐσίαν τινά, ἣν ἐκάλεσεν *eugenei gine*, *Terra nobilis*. Τὸ καύσιμον αὐτοῦ ἐθεωρεῖτο ὡς ἀκατόρθωτον, καθ' ὅτι ὁ Kunkel, τῇ προτροπῇ τοῦ δουκὸς Φριδερίκου τοῦ Ὀλοσάιν διαπυρῶσας ἀδάμαντα ἐπὶ τριάκοντα ἔβδομάδας ἐν τῇ πρὸς τῆξιν τοῦ χρυσοῦ καμίνῳ του, ἐξήγαγεν αὐτὸν ἀναλλοίωτον. Ὁ Νεῦτων, ἄπλως ὑποθέσας δυνατὸν τὸ τοῦ ἀδάμαντος καύσιμον ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τὰ ὑπὸ τοῦ Averani καὶ Tarnioni (1694—95) γενόμενα πειράματα, τῇ συνδρομῇ τοῦ δουκὸς τῆς Τοσκάνης Cosmus III. Τούτων ἀποτέλεσμα ὑπῆρξεν ἡ ἐξαφάνισις ἀδάμαντος διαπυρωθέντος ἐν ἐστία ἰσχυροῦ φακοῦ. Εἰς δ' εἶτα τῶν τοῦ δουκὸς τούτου διαδόχων, ὁ Γερμανὸς αυτοκράτωρ Φριδερίκος I', διέταξε τὴν ἐπανάληψιν τῶν πειραμάτων, καθ' ἃ ἀδάμαντες καὶ ρουβίνια, ἀξίας δραχ. 15,000 περίπου, διεπυρῶθησαν ἰσχυρῶς ἐπὶ 24 ὥρας, ὅποτε οἱ μὲν ἀδάμαντες ἐξηφανίσθησαν, τὰ δὲ ρουβίνια παρέμειναν ἀναλλοίωτα. Αἱ ἔρευναι τῶν μετὰ ταῦτα φυσιοδιφῶν ἀπέδειξαν, ὅτι ὁ ἀδάμας ἀναφλεγόμενος εἰς τὴν ἀτμοσφαιρικὴν ἀέρα ἐξαφανίζεται, καὶ τὸ 1773 ὁ Lavoisier μετὰ τῶν Marguer, Cadet, Brisson, καὶ Baumé, παρετήρησεν ὅτι ὁ ἀδάμας καιόμενος παρέχει ὡς προῖον τῆς καύσεώς του ἀνθρακικὸν ὄξύ, ἥτοι αὐτὸ ἐκεῖνο τὸ ἀέριον ὅπερ πα-

ράγει καὶ ὁ ἐν ταῖς ἐστίαις ἡμῶν καθ' ἐκάστην κερυσταλλωμένος κοινὸς ἀνθραξ. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης συγκαταριθμεῖται ὁ ἀδάμας εἰς τὰ εἶδη τοῦ ἀνθρακος. Μετὰ τὴν ἐξακριβῶσιν ταύτην τῆς χημικῆς τοῦ ἀδάμαντος συστάσεως πολλοὶ τῶν τότε χημικῶν ἐνησχολήθησαν ὅπως ἀπολαύσωσιν ἐκ τῶν εὐτελεῶν εἰδῶν τοῦ ἀνθρακος αὐτὸν τὸν κερυσταλλωμένον ἀνθρακα, ἥτοι τὸν ἀδάμαντα. Κατ' ἀρχὰς προσεδόκων τοῦτο, καθ' ὅτι, ὡς γνωστὸν, ἐκ τῶν ἀμόρφων σωμάτων ἀπολαμβάνονται εὐχερῶς διὰ κερυαλλώσεως τὰ ἔμμορφα ἢ τὰ κερυαλλωμένα διὰ τριῶν συνήθων μεθόδων: εἴτε διὰ διαλύσεως τοῦ κερυσταλλωτέου σώματος ἐν ὑγρῷ τινι καταλλήλῳ καὶ τῆς μετέπειτα ἐξατμίσεως τοῦ διαλυτικῆς μέσου, εἴτε διὰ τῆς τήξεως καὶ τῆς μετέπειτα βραδείας ψύξεως, εἴτε τέλος διὰ τῆς ἐξαερώσεως τοῦ κερυσταλλωτέου σώματος καὶ τῆς ἀποψύξεως τοῦ ἐξαερωθέντος. Διὰ τῶν ῥηθεισῶν τριῶν μεθόδων ἐπεδίωξαν οἱ πρὸς τὴν κερυαλλῶσιν τοῦ ἀμόρφου ἀνθρακος ἀποβλέποντες τὴν ἐπίτευξιν τοῦ ποθομένου των. Ἄλλ' αἱ προσπάθειαι αὐτῶν ἀπέβησαν μάταιαι, καθ' ὅτι ἀφ' ἑνὸς μὲν τὸ μόνον πρὸς διάλυσιν τοῦ ἀνθρακος ὑπάρχον ὑγρὸν εἶναι ὁ τετηγημένος σίδηρος, ὅστις ὅμως ἀποψυχόμενος δὲν ἐγκαταλιμπάνει τὸν ἀνθρακα ὑπὸ τὴν μορφήν τοῦ ἀδάμαντος, ἀλλ' ὑπὸ τὴν μὴ ἐπιζητούμενην τοῦ γραφίτου, ἀφ' ἑτέρου δὲ εἶναι ἀκατόρθωτος ἡ τήξις ἢ καὶ ἡ ἐξαερώσις τοῦ ἀνθρακος διὰ τῆς ὑψίστης μέχρι τοῦδε δυναμένης νὰ παραχθῆ θερμοκρασίας. Ὅθεν ἀπελπισθέντες οἱ περὶ τὴν κερυαλλῶσιν τοῦ ἀνθρακος καταγινομένοι ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος τῶν μεθόδων τούτων, καὶ γνωρίζοντες ἐκ τῆς πείρας ὅτι εὐάριθμα τῶν στοιχείων κατὰ τὴν ἀποσύνθεσιν τινῶν τῶν ἐνώσεών των ἐναποτίθενται κερυσταλλώμενα, ἠθέλησαν νὰ ἐφαρμόσωσι τοῦτο καὶ ἐπὶ ἐνώσεων τοῦ ἀνθρακος, πλὴν καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν δοκιμασιῶν τούτων ἦτον ἡ ἀποτυχία, ἐπειδὴ ὁ οὕτω ἀποχωριζόμενος ἀνθραξ ἐναπετίθετο οὐχὶ κερυσταλλωμένος, ἀλλ' ἄμορφος. Ὁ ζῆλος μεθ' οὗ εἰργάζοντο πλείστοι ὄσοι πρὸς λύσιν τοῦ προβλήματος τούτου. καταφαίνεται ἐκ τῶν διαδιδασκόμενων συνεχῶς εἰδήσεων περὶ τῆς δῆθεν πραγματοποιήσεως τοῦ πόθου των. Μόλις κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἡ ἐπιδιωκόμενη αὕτη λύσις ἐπετελέθη ὑπὸ τοῦ Ballantyne Hannay ἐν Γλασκῶδι τῆς Σκωτίας. Οὗτος, συνεργαζόμενος μετὰ τοῦ Hogarth πρὸς ἔρευναν τῶν φαινομένων, ἅτινα διέπνουςι τὰς πέραν τοῦ ὀρίου τῆς ὑψηλῆς θερμοκρασίας θερμαινομένης διαλύσεως σωμάτων, τοῦθ' ὅπερ ὁ Andrens κριτικὸν σημεῖον ἐκάλεσε, παρετήρησε ὅτι σώματά τινα, ἄλλως λίαν δυσδιάλυτα ἐν ὕδατι, ὡς ἡ ὄρεα κρύσταλλος, ἡ ἄργιλλος, τὸ ὀξειδίου τοῦ ψευδαργύρου, θερμαινόμενα μεθ' ὕδατος ἐντὸς κεκλεισμένων ἰσχυρῶν σωλήνων πέραν τοῦ κριτικοῦ τούτου σημείου, διαλύονται ἐν αὐτῷ κατὰ μεγάλα ποσά. Παρατηρή-